Jökuls þáttr Búasonar : Isl. papp. 4:o 57

HS Isl. papp. 4:o 57

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

4o 57.

Riks-Bibliotheket.
STOCKHOLM.
Handskrifter.
Islandica
Papper 4:o N:o 57
№

ÞATTUR
af
IOKLE SYNE BUA
ANDRIDAR SONAR.

IOKULS BUES SONS
ANDRIDERS SONS
Bedrifter.

Öfwersatt från Götiskan, och Skrifwit
i Stockholm År MDCCLXXXVIII.
af
M. A.
Ætat: LXXII.

2.

Þattur Jökla.

1. Kapitule.

Þar er nu til ad taka, og fra ad seigia, ad Jökli (a) þokti svo illt Verk sitt, er Faudur hans hafdi firi ho=num slisast, ad hann reid þegar til Skips, er var a Eyrarbakka (b), og sigldi þar med Ulfi (c) Stiri-Manni. Gaf þeim lett Bir, og rak a firi þeim Haf-Villur, og voru uti alt Sumarid.

Enn er Hausta tok, rak a Storma med miklum Hridum og Frosti, og sildi-

(a) Jökul. Öns ord Is som ligger på Bärgen, utan att smälta. (b.) Eyrarbakka. Strand-Boden.
(c) Ulf. Olf. Olfr. Varg.

Jokuls Händelser.

1. Capitlet.

Man will nu företaga sig att berätta, huruledes Jokul tyckte så illa om sitt företagande, i det hans fader för honom blifwit olycklig, att han straxt utredde ett Skepp, som låg wid Eyrarbacka, och afseglade med Styrmannen (Skepparen) Ulf. De fingo knapp Wind, som willse på hafwet, och woro ute hela sommaren.

Då snart Hösten infölll, uppades Storm med starka Ilingar och Köld, så att hwarje

hvorn Dropa er inn kom. Urdu Menn i Au=stri ad standa Dag og Nott, og urdu miog dasadir, svo allir gafu upp um sipir, nema **Jokull**: Jos hann pa optast einn i Fioru=tigi Daga. Var pad um sipir, ad Skipid rak ad Skierium storum med miklum Bodafollum, var pa all-sterk Hridinn, svo Skipid braut i Spon, og tindist Varningin, enn **Jokull** komst i Skierid, **Ulfur** Stirimapur, og su=mir Skipveriar, enn nokrir druknudu.

Voru pa allir yfirkomnir af Mædi og Kulda, nema **Jokull** einn bar ser Karl=mannlika. Hann spyr pa **Ulf**, hvad til Rapa skuli taka? Epur skulum Vier lata hier yfirdrifa? seigir hann. Nej, seigir

droppa, som in kom, frös til Js. Manskapet må-
ste stå i Öse-Rummet Dag och Natt, hwaraf det
så uttröttades, att alle omsider afmattades, utom
Jokul: Oftast måste han då ensam ösa i fior-
ton Dagar. Omsider wräktes Skeppet, af täta
Swall-Wågor, in på ett stort Skär, då Stormen
rasade så häftigt, att Skeppet krossades i små styc-
ken, och Ladningen förlorades, hwarwid **Jokul**,
jemte **Ulf** Styrman och somlige af Skeppsfolket
kommo upp på Skäret, men några drunknade.

Woro då alle maktlöse af Arbete
och Köld, undantagande **Jokul** allena, som höll
sig karlawulit. Han frågade då **Ulf**, hwad
rådeligast wore? Eller skolom Wi blifwa här
qwarr liggande? sade han. Nej, sade **Ulf**,

Ulfur, þad dugir ekki: Enn þo er þar nu til Alls-Raþs ad taka, sem þu ert, Jokull min! Hann sagdi, ad þeim skylldi og nokkurt Hwarf ad verda, og skal eg nu leita Lands.

Siþan kastadi hann sier til Sunds, og lagdist inn ad Londinu: þar var Brim mikit og stor Afoll. Var honum þar bagt vid ad koma Sundi, og kafadi þa til Lands. Enn er hann var a Land komin, fylltu oll Klædi hans, enn Hridinn sva sterk, ad hann gat varla rafid sier, og vissi hann allrei hvar hann for. Honum vard þa reikad med Sio-num, og kom hann um siþir ad storum Skala einum fornum. Var Skalanum last, og

det duger icke: Wackligwäl utsinne billa Mål det bästa Råd, hwarest Du är, min Jokul! Han (Jokul) sade, att dem skulle och någon Förändring wederfaras, hwarföre jag ock nu will söka att komma till Lands.

Ändan kastade han sig i Sjön att simma, och gaf sig in åt Landet: Den brusade Böljorna med stort Swall. Det kostade wäl på honom att komma fram med simmande, doch arbetade han sig till Lands. När han ändteligen war till Lands kommen, isades alla hans Kläder, och Ilningarne woro så starka, att han knappast kunde böja sig, och wiste icke hwart han skulle taga Wägen. Han följde Sjö-Stranden åt, och kom omsider till en stor och gammal Stuga. Igenlåst war

Likillin greiptur i Stafin; Lauk hann sipan upp; og gek par inn, preifadi hann pa firi sier, og fann langan As og Elldi. Sipan lagdi hann Skidi a Elld, og var pegar biart um allan Skalan. Rum sa hann Tvo i Mannverdum Skalanum, pad piktist hann vita, ad par hefdu Menn i verit. Sier hann par ma vel umbuast, ef nog eru Faung til.

Hugleidir hann nu, ad illa muni til Orda lagt, ef hann skildi svo vid Menn sina. Tekur hann nu pad Rap, ad hann snir ut i Hridina, fer allan sama Veg, og finder i Skierit, kemur til sina Manna. Eru pa margir ad Bana komnir firi Kullda Sakir, nema Ulfr einn. Eru pa Atta daudir, enn Atian lifa.

Stugan, och Nyckelen gömd i Dörr-Stocken; Han öpnade sedan Dörren, och gick in, hwarest han kände för sig och fann en lång Gröf med Eld uti. Därnäst lade han Wed på Elden, hwaraf straxt blef ljust i hela Rummet. Han såg twänne Kum främst i Stugan, hwaraf han tyckte sig kunna sluta, att Folk hade warit där. Han fann ock att man där wäl skulle bergå sig, allenast tillräcklig Mat funnes.

Han besinnade nu, att honom måtte illa warda uttaladt, därest han så skilde sig ifrån sina Män. Han fattade altså det Råd, att han gaf sig ut i den starka Stormen, for aldeles samma Wäg, simmade ut till Skäret, och kom till sina Män. Många woro då ihjäl-frusne, undantagande Ut-åtta funnos döda, men Sjutton lefde.

Jokull mællti: Atli þier hier leingi ad vera? Ulfur svarar: Annarstadar þætti mier betri ad vera, helldur enn hier til Leingdar. Jokull mællti: Vilie þier þa minni Forsion? Þeir kvadust þad giarnann vilia. Flutti hann þa Ulf Stirimaþr til Lands, og ej lietti hann firr, enn hann hefur þeim ollum til Lands komit. Geingur Jokull þa undan þeim til Skalans, og gioris siþan storan Elld, eru þeir þa skiott Lifvænir Kompanar hanns. Þikist honum þa ekki vanta, nema þad, ad þeir vissu ekki hvar þeir voru adkomner, og kostarlausir.

Lidur nu a Kvolldit, og eru þeir vel hressir ordner.

Jokul frågade: Ärnen I att länge wara här? Ulf swarade: Annorstädes tyckes mig bättre att wara, än wistas här länge. Jokul frågade: Wiljen I då åtnöjas med mitt förehafvande? De swarade, sig det gärna åstunda. Han flyttade då Ulf Styrman till Lands, och wände icke förr igen, än han hade bragt dem alla till Lands. Sedan gick Jokul fram för dem till Stugan, och tände upp en stor Eld, hwaraf hans Följeslagare innan kort wederqwicktes. Han tyckte nu icke annat fela, än det, att de icke wiste hwarthän de woro komne, samt utan Mat-förråd.

Led nu in på Aftonen, då de funno sig fullkomligt upfriskade.

11. Kapitule.

Jökull tekur nu til Orda og mællti: Hvor Ydar, Sveina! er fus ad-vaka i Nott? Ulfur svarar: Eg ætla nu sie af Fæeleikurinn fyri flestum; Epr villþu ad eg vaki i Nott? Nej, seigir Jökull. Logdust þeir siþan til Svefns, enn Jökull einn vakti; þa sa litit af Tungle, og dro y-mist fyrir epur fra.

Jökle verdur reykad ofan til Sia-far, og framm med Strondini. Hann siez mikit rekit af Varningum þeirra, og þikist sia Tvo Kvikinde bera saman Gotsi i ein-

2. Capitlet.

Jokul tog nu till Orda, sägande: Hwilken af Eder, Jungersvenner! är redebogen att waka i Natt? Ulf swarade: Jag äfun-där nu se huru Bönderna bekomme de flästa; Men will Du att jag wakar i Natt? Nej, swarade Jokul. De lade sig sedan till sömns, men Jokul wakade allena; Då syntes litet af Månan, som ömsom bortskymdes, och åter upklarnade.

Jokul wandrade ned till Sjön och följde Stranden ut. Han fann mycket sammanwräkt af deras Waror, och tyckte sig se twänne lefwande ting bära godset tillhopa

stad. Hann nemur stadar, og heyrir þeir talast vid.

Gnipa (d) seigir: Hvad fær þar iptir Sandenum? Eg veit þad ekki, seigir hin. Eg þikist vita giorla hvad þad er, seigir Gnipa: Hier er komin Jökull Buason (e) og Fridar (f) Dottir Dofra (g) Kongs, af honum geingur nu mikil Frægn og Frægd, og hefdi su nu betur, sem slikan ætti! Sva er Geit (h) seigir Gnipa, og gaungum Vid til Mots vid hann, og biodum honum Il-Kosti: Sa annar, ad hann eigi apra hvora okkar, ellegar Vid munum drepa hann. Svo skal vera, Sistir min Sæl! seigir Geit.

(d) Gnipa. Öfwersta Bärgs-Spets. (e) Bue. Utrustad, härdad, berömd kämpe. Öfwer bofast Hushållare. (f.) Fridur. Däjlig. (g.) Dofre. Tyst. Lustig. (h.) Geit. Get.

på ett ställe. Han stadnade, och hörde dem talas wid.

Gnipa sade: Hwad är som skymtas där på Sanden? Icke wet jag det, swarade den andra. Jag tror mig noga weta hwad det är, sade Gnipa: Hit äro komne Jokul. Bues. son och Frider Konung Dofres dotter, om honom (Jokul) löper en stort Rykte och Beröm och bästa Delen hade wisserligen den, som en slikan ägde! Då är det Geit! sade Gnipa, och låtom oss gå honom till mötes, samt bjudom honom 2 Wilkor: Antingen att han gifter sig med endera af oss, eller och månde Wi dräpa honom. Då skall det wara, min goda Syster! sade Geit.

Iptir pad geingu pær til Mots-
vid Jokull, og stigu storum. Pær voru
helldur Storskornar, Nef-sidar, og hekk
nidri Vorinn ofan a Bringu. Pær voru i
Skinn-Stokkum sidum i Firi, svo pær nær
stigu a, enn a Bakid a ofanverdum Pio-
Knoppum. Pær skelldu a Lærid, og letu
miog Okvennlega.

Jokull sa þetta, og bra Sverdi-
nu, er Fridur Modir hans hafdi honum
gefid, og hio til Geitar a Halsin, svo af-
sauk Hofudit. I þvi kom Gnipa ad
og riedi a Jokull: Tokst þar nu hinn
hardasti Glima; Vard flest upp æd gan-
ga pad fyri peim vard. Gek Pikan-

Efter detta gingo de, med stora Steg, emot **Jokul**. De hade ganska stora Ansigten med breda Näsor, och den undre Läppen hängde ned på Bringan. De woro klädde i Skinn-Pälsar, så långa framföre, att de nästan trampade på dem, men Bak till ej längre, än ofwanföre Sätet (Clunes). De stojade ute på Lång-Grundet, och hade icke Qwinno-Låten.

Jokul, som detta såg, blottade det Swärd, hwilket hans Moder **Frider** honom gifwit, och högg **Geit** på Halsen, så att Hufwudet flög af. I det samma kom **Gnipa** och rusade på **Jokul**: Nu började ett det häftigaste Brottande; Allt det som för dem kom ryckte upp. Slutan **Gnipa** gick hårdt

Gnipa all-fast fram, sva Jokull-vard Orkuvana firi henni, og allt Hold-hans vard blatt og Blodrisa. Sa Jo-kull þad, ad ej matti svo leingi fara; Slo hann þa til Snid-Glimu vid Gnipa, og er hana vardi minst, bra hann henni Lausa-Miodni, kom þa fyrst nidur Hau-fudit og siþan Bukurin. Vard þetta all-mikit Fall.

Gnipa mællti: Niotþu nu Fall-sins, Karlmaþur! Jokull svarar: Fyrr skalþu svo fara, sem Geyt Systir þin. Gnipa mællti: Ekki munþu sva giora, þu munt giefa mier Lif, og seig mier hvors þiner Menn vidþurfa. Svo skal vera,

fram, så att Jokul wardt uttröttad för henne, och hela hans hud war blå och blod-sprängd. Jokul fann, att han på sådant sätt ej kunde längre uthärda; han satte därföre foten emot Gnipa (satte kro-ung-krok för henne), och, då hon minst förmodade, bröt han henne omkull wid höften, så att hufwudet kom först ned, och sedan bulen. Wardt detta ett förskräckeligen stort fall.

Gnipa sade: Tapper Man! Wis nu ditt ädelmod wid detta fall. Jokul swarade: Förr skall du få samma Affärd, som Geyt syster din. Gnipa sade: Icke skall du så göra, du månde gifwa mig Lif, och säg mig hwad dina Män behöfwa. Då skall det wara, sade

segir Iökull; Enda verþu mier Tru
og Lidsinnandi Sipan jatar Gnipa
þessu, og let þa Iökull hana uppstanda.

Gnipa mællti: Odreingilega
for þier aþan, Iökull min! er þu drapst
Systir min XII Vetra gamallt Barnit,
enn eg er XI Vetra: Erum Vid VII. Systkyn,
og er eg yngst af ollum þessum. Ekki
ser eg svo grant ad sliku, segir
Iökull: Epur hvor erum Vær ad-kom-
nir Felagar miner? Þier erud komnir ad
Ubygdum a Granlandi, segir Gni-
pa, og inn a Fiordin ollum leingra: Er
þier skamt fra Bygd Faudur mins, er
Surtur (i) heitir, enn Modur min Syrpa (k)

(i.) Surtur. Svärd. Svärt. Liksom Svart.
(k.) Syrpa. Snö-Stöpa. Tummun-Kona.
Liksom Trollpacka.

Jokul; doch blifwer du mig trogen och hjälpsam. Sedan Gnipa bejakat detta, lät Jokul henne stiga upp.

Gnipa sade: Wanständigt bär du dig nu åt, min Jokul! då du dräpte min Syster, ett 12. Års gammalt Barn, men jag är 11. År. Wi äro 7. Syskon, og är jag yngst af dem alla. Icke är jag så grannlaga i slikt, swarade Jokul. Men hwarthän är nu jag med mina Följesla=gare komne? J ären komne till Ödemar=kerne på Grönland, och in uti den all=ralängsta Fjärden, sade Gnipa. Närre här intill bor min Fader, som heter Surter, och min Moder Syrpa.

Er Faudur min of-gamall, en Systkyn-min vilia ad eg fa ekki af Arfinum, og godst mier ekki ad þvi, þo eg verdi svabuid ad hafa: Munu Vid skilia ad Sinni, Sijn, enn ekki Vinattu.

Gek Jokull heim til Skalans.

III. Kapitule.

Ulfur vaknadi snemma um Morgunin, fann Jokull, og spyr Tidinda? Hann seigir allt iptir þvi er farid hafdi, og er Mal, seigir Jokull, ad leyta Ykkur Vistar-Fanga. Enn er þeir geingu ut, sau þeir, ad þar var komin nogur Kostur

Min Fader är mycket gammal, men mina Syskon wilja att jag ej skall få något af Arfwet, och är jag äfwen nögd med, om mig sådant skulle wederfaras: Månde Wi nu skiljas wid Wårt Åskådande, men icke från Wår Wänskap.

Jokul gick hem till Stugan.

3. Capitlet.

Ulf wacknade bittida om Morgonen, tröstade Jokul, och sporde efter Tidningar. Honom berättade allt hwad som händt hade, och är nu Tid uppå, sade Jokul, att se Oss omkring efter Lifs-Uppehälle. Men när de gingo ut, sågo de, att det war kommen tillräcklig

og Drykkr, þo ad þeir veri þar um XII Ma-
nudi: Geingu ſiþan inn og foru til Bords.

Enn er þeir voru mettir, mællti Jokull: Nu ſkal ſkipta Lidinu: Skulu Vid Ulfur ganga Tveir a Jokla, enn þier Sveinar ſkulud fara med Sionum, og tina-ſaman Gots Vort og bera til Skalans.

Þeir giordu nu ſva, og foru hver-ier Leidar ſinar. Geingu þeir Jokull og Ulfur a Joklana, og var ekki langt, aþur enn Gnipa kom til þeirra, og heil-sar a þa Kiarlegana. Hvort ætlar þu-nu ad reyka Karl-Maþur? ſeigir Gni-pa. Jokull mællti: Til Hellirs Fau-dur þins, og vil eg ad þu ſeigir mier Leid,

Mat och dryck, ehuru de där skulle wistas i 12 Månader: Gingo sedan in och satte sig till Bords.

När de woro mätte, sade Jokul: Nu skolom Wi indela Wårt Manskap: Jag och Ulf wiljom bägge träda upp på Is-Bärgen, men I Ungemän skolen gå utmed Sjö-Strandenn och sammanhämta wårt Gods och bära det till Stugan.

De gjorde nu så, och gick hwar och en till sitt Ställe. Jokul jämte Ulf bestego Is-Bärgen, och dröjde icke länge, förr än Gnipa kom till dem och hälsade på dem med Wänlighet. Hwart ärnar Du nu spassera Torp-en Man? frågade Gnipa. Jokul swarade: Till din Faders Bärg-Kula, och will jag att du wisar mig Wägen, sade

segir hann. Svo skal vera, segir Gnipa. Gek hun þa fyri, og letti ei firr, enn þau komu ad storum Hellir. Gnipa mællti: Ekki fer eg nu leingra, og er hier Hellir Surts Faudur mins, skal eg giora þier kunnugt, Jokull! ad Brædr minir eru ekki heima Samur (l.) Snidill (m) og Eitill (n), og er Eitill þeirra Brædra verstur Vidureignar; Eru þeir nu komnir til Skala þins, og ætla ad dreþa alla Menn þina, og rana Gotsinu, enn eg ætla ad hialpa þeim.

For hun nu Leid sina, en þeir geingu inn i Hellirin, var þa myrkt af Kvolldi. Þeir sau ad þriu Flogd satu vid Elldinn og hofdu krækt Katli yfir. Jokull lat sier

(l.) Samur. Fast och sammanhållande.

(m.) Snidill. Snäll och klok.

(n.) Eitill. Arg, Etterfull.

gon. Det skall så skje, swarade Gnipa. Hon gick då förut, och wände icke igen, förr än de komma till ett stort Berg. Gnipa sade: Icke går jag nu längre, och är här min Faders Surters Höll: Jag skall göra dig kunnogt, Jokul! att mina Bröder, Samur, Snidil och Eitil, icke äro hemma, och är Eitil af desse Bröder wärst att nappas med; de äro nu komne till din Stuga, och hafwa i sinnet att dräpa alla dina Män, samt röfwa bort Godset, men jag har satt mig före att hjelpa dem.

Hon begaf sig sedan bort, men de gingo in i Berget, då det war mörkt på qwällen. De sågo där Trenne Troll sittande wid Elden, och hade hängt en Kettil däröfwer. Jokul lät sig icke

ekki Obilt verda, bregdur Sverdinu, og hoggur
a Hals Flagdinu, svo ad Haufudit sauk i Ke=
tilin. Bregda þa vid Flagd-Konurnar og
stodo upp. Ì þvi leggur **Ulfur** gegnum adra
þeirra med Spioti, enn annar þeirra hliop a-
Iokull, sva honum var Fall buid, og horfa=
di fast. Siþan tokust þau a og glimdu leingi,
rakust um Hellirin og ad Elldinum, voru þa
all-miklar Sviptingar, þvi ad hvort villdi an=
nad færa nidur a Elldin, tok þa Troll-Konan
til ad blasa, i þvi vard **Iokli** Hondin laus,
hliop undir hana, og færdi hana upp yfir Hau=
fud sier, steipti henni svo a Hofdi ofan i Ketilin,
let hun þar sva Lif sitt.

Siþan geingu þeir innar iptir-

förtryta, han blottade swärdet, och högg Jättin=
nan på halsen, så att hufwudet föll i kettilen.
Troll-Konorna blefwo då förskräckte och stodo
upp. I det samma lade **Ulf** igenom en annan
med spjutet, men den tredje af dem sprang på
Jokul, så att han raglade och war på wägen att
falla. Dädan fattade de ihop med hwarannan
och brottades länge, samt slängdes omkring i
Berget och in åt elden, med starkast Ram-Skri=
kande, ty den ena wille kasta den andra i elden, Troll-
Konan började då att flämta, i det samma att **Jo=
kul** fick handen ledig, lopp han under henne, lyfte
henne upp öfwer sitt hufwud, och kastade henne på hufwud=
stupa ned i kettilen, där hon altså lämnade sitt lif.

Dädan gingo de längre in uti Berget

Hellinum, og koma ad Af-Helli nokrum, og
heyrdu þar Manna-Mal: Þad þiktist þeir vi=
ta, ad þar mundu Hioninn vera Surtur
Karl og Syrpa Kerling. Surtur
mællti: Seint þikist mier Synir okkar koma
heim, Kerling min! Syrpa mællti: Hvort
foru þeir, Karl min sæll? Spyr þu ekki ad
því, Kerling! seigir hann: Eg sendi þa Brædr
Sam, Snidil og Eitil til Skala þeirra
Jokuls og Ulfs, þess Eyrindis, ad drepa
þa alla, enn flitia heim Varningin, og er þad
þo ekki of-mikit Gialld firi þær Dætur okkar,
er Jokull drap, Geit og Gnipu. Satt
seigir þu, Karl min! seigir Syrpa, og fo=
rum Vid nu bratt til mots vid þa, og vitum
hvad þa tefur.

och kommo till en afsides Berg-Kula, hwar-
est hördes Manna-Mål: De tyckte sig kunna
förstå, att där månde wara de gifta hjonen,
Mannen **Surter** och Käringen **Syrpa**. **Sur-
ter** sade: Det tyckes mig att wåra döner skola
hemkomma, min Gumma! **Syrpa** frågade:
Hwart togo de wägen, min gode Gubbe? Frågar e-
ke därefter, Käring! swarade han: Jag sände
Brödren **Samer**, **Snidil** och **Eitil** till **Jo-
kuls** och **Ulfs** Stuga, i det ärendet, att dräpa
dem alla, och föra hem ägodelarne, och är där-
med dock icke för mycket gällit för wåra Döttrar
Geit och **Gnipa**, som **Jokul** dräpit. Det
sägar du, min Man! sade **Syrpa**, och låtom
oss genast begifwa oss dem till Mötes, att blifwa
underrättade huru det står till med dem.

Þau giordu svo, hleypz Sur=
tur firr, enn Syrpa seina fram i
Hellirin. Þetta sier Jokull og hoggur
med Sverdinu til Surts: Hoggit kom a
Hondina, svo aftok i Olbogabotinne. Rak
Surtur þa upp digran og dimman Skrak,
og ried a Jokull, vard þeirra Adgangur
mikill og hardur. Barst Jokull allur vid
firir Orku-Sakir, enn þo var Jokull svo miu=
kur, ad hann kom honum allreigi af Fotu=
num. Veitti Surt miog mædid, og sokti
hann miog Blodras. Þess neitti Jokull,
og bra Surt Halkrok, svo ad hann fell.
Snaradi Jokull hann svo ur Halstidum,
stod sipan upp, og leitar Ulfs.

Det gjorde så, hwarwid Surter
lopp före fram i Wäget än Syrpa.
Jökul, som detta såg, högg till Surter
med swärdet: Hugget kom på Armen,
hwilken blef afhuggen i Arm-Wecket.
Surter gaf då till ett grofft och starkt Skri,
samt rusade på Jökul, och blef deras Kämp-
ning både häftig och hård. Jökul war wäl
ganska trött och afmattad, doch war Jökul
så wig, att han aldrig kom att fällas om=
kull. Surter blef mycket uttröttad af Ar=
bete och Blodens förlust. Häraf begagnade
sig Jökul, och satte Foten för Surt så att han
föll, hwarwid Jökul wred hans Hals utur Led,
stod sedan upp, och begaf sig till Ulf.

III. Kap;

Hann kemur nu þar að, er þau Ulfur og Syrpa eigast við, og hefur hun komið honum undir, grufir ofan að honum, og ætlar að bita hann a Barkan. Jökull tekur þa baðum Höndum undir Kialkana a Kerlingu, enn setti Knien i Bakið. Hun mællti: Skal svo gratt eiga nu að leika? Jökull mællti: Að þvi skal þier verða, og braut hana sva ur Hals-Liðum a Bak aptur. Var hun þa dauð. For Ulfr þegar a Fætur, og var stirður miog.

Konnuðu þeir siþan Hellirin, og fundu yfrit Gots i Gulli og Silfri, og goðum Klæðum, og marga fasiena Dyrgripi sau þeir þar.

Han kom nu till det stället, hwarest Ulf och Syrpa nappades med hwarannan, och hade hon bragt honom under sig, låg framstupa öfwer honom, och war i begrepp att bita strupen af honom. Jokul grep då med bägge händer under käftarne på käringen, och satte sina knän mot hennes rygg. Hon sade: Skolom wi nu leka så ängsligt? Jokul swarade: Härwid skall det bero, och i det samma wred han hennes hals af och bröt den baklänges. Hon blef då död. Ulf stod genast upp på sina fötter, och war mycket stel.

De ransakade sedan Wränget, och funno öfwermåttan stora ägodelar i guld och silfwer samt goda kläder, och många kostbara klenodier sågo de där.

Enn er þeir hofdu kannat Helli=
rin, (eptir þvi er Hugur þeirra stod til,) gein=
gu þeir a brott, og villdu vitia Manna sina.
Enn er þeir voru komner skamt a Leid, heyr=
du þeir Op og Hareysti mikit, þar med=
stora Skelli-Hlatra. þeir Jökull og
Ulfur sau ad þar voru þeir Brädr kom=
ner, og hofdu Byrdir storar a Bokum sier,
og hliop hvor fram firir annan. Enn er þa
Brädur minst vardi, kom Jökull þar
og hio til Sams i Haufudit, og klauf hann
svo i Hærdar nidur, svo ad hann gat hvor=
ge hrært ser. I þvi hliop Ulfur ad Snid=
li, og slo til hans med Spioti undir Knak=
kan, fell hann sva ofugur a Bak aptur,

När de ändteligen hade undersökt Börg-Kulan, (alt efter deras egen håg), gingo de därifrån, och wille besöka sin Man. Men då de woro komne något litet på wägen, hörde de mycket skrik och buller, samt tillika stora Gap-Skratt. Jokul och Ulf sågo, att där woro förbemälte Bröder komne, hwilka hade stora Bördor på sina Ryggar, och lopp den ena fram om den andra. Men då desse Bröder icke wiste Ordet utaf, infann sig Jokul, huggande Samer i Hufwudet, och klöf honom ned i Ländarne, så att han ej förmådde på minsta sätt röra sig. I det samma sprang Ulf till Snidil, och slog honom med Spjutet i Nacken, så att han widöppen föll

og sparkadi sva Iotunum. þetta sa Eytill, og leisti af sier Byrdina. Hann hafdi Biturlega Skalm i Hendi, og æddi fram tilmots vid þa med miklum Iotunmod, og hio til Iokuls, þad kom a Lærid, og vard allmikit Sar. Kom þa Ulfur ad, og soktu þeir badir ad Eytli, enn hann vardist vel og Dreingilega: þo kom þar um sidir, ad þeir gatu drepid hann; Voru þeir þa moder og sarir.

þar kom þa Gnipa, og spyr: Eru þid sarir Sveinar? Litit er um þad, seigir Iokull. Mal er heim ad fara, seigir Gnipa. þeir giordu sva: Enn er þeir komu i Skalan, seigir Iokull Gnipa allt

baklänges och sparkade med fötterna. Detta såg Eytil, och kastade af sig bördan. Han hade ett stackot men skarpt swärd i handen, rusade fram emot dem med stort Jätte-Mod, och gaf Jokul ett hugg, hwilket träffade hans lår, och blef ett gräsligit sår. Ulf infann sig då, och anföllo de bägge Eytil, men han förswarade sig wäl och manligen: Dock kom det omsider så wida, att de förmådde dräpa honom; woro de då både trötta och sårade.

I det samma kom Gnipa och frågade: Huru I fåren Goda Män? Litet har det att betyda, swarade Jokul. Nu är tid på att begifwa sig hem, sade Gnipa. De gjorde så: Och när de kommo i Stugan, berättade Jokul för

sem farit hafdi. Gnipa mællti: þetta eru meiri Tidindi enn fra meigi seigia, ad þid hafid drepit Faudur min og Modir; Enn eg hef vel hialpad Monnum þinum i Dag, hefdu þeir Brædr miner drepit þa alla, hefda eg ekki biargad þeim: Eru VI daudir, enn XII lifa, hefur þu full-hefnt þina Manna: Mattu þad ætla, ad mier muni þikkia nokkur Forelldra-Skadin og Franda, enda veit eg vist, ad þu munt bæta mier þad apur Vid skilium. Sva skal vera, seigir Jokull.

Batt hann nu um Sar Manna sina, og Gnipa med honum: Voru þeir skiott groner og albata. Skorti þa ekki þad er þeir þurftu ad hafa.

för Gnipa allt hwad sig hade tilldragit. Gnipa sade: Detta äro märkeligare Tidingar, än man må kunna omtala, att I hafwen dräpit min Fader och Moder; Men jag hafwer wäl hulpit dina Män i Dag, och hade mina Bröder dräpt dem allasammans, därest jag ej gjort dem Bistånd: 6. af dem äro döde, men 12 lefwa, och har Du till fullo hämnat dina Män: Du måtte wäl föreställa Dig, att mina Föräldrars och Bröders Förlust måste gå mig till Sinnes, dock wet jag wist, att Du månde böta till mig därföre, innan Wi åtskiljas. Då skall det skje, swarade Jokul.

Han förband nu sina Mäns Sår, hwarwid Gnipa war honom behjälpelig: De blefwo snart läkte och fullkommeligen helade. Då felade icke något af det de behöfde att hafwa.

Var Gnipa þar jafnan hia-
þeim: Og lida nu svo fram Timar.

IV. Kapitule.

Það var nokrum Dogum
firir Jol, ad Gnipa hvarf fra þeim, og
þiktist þeir ekki vita hvad af henni mundi
ordid hafa.

Affangadags-Kvolldit firi
Jol, gek Jokull einn seint uti, hann sier
hvar Gnipa geingur. Hun heilsar ho-
num, hann tok Kvediu hennar, og spyr-
hvar hun hefdi sipan verit? Epur hvad hun
hefdi Tidinda? Gnipa svarar: Vida-

Gnipa wistades ständigt hos dem:
Och sålunda framskred någon tid.

4. Capitlet.

Det begaf sig några Dagar förr Juhl, att Gnipa kom bort ifrån dem, utan att de wiste, hwarthän hon månde hafwa tagit wägen.

Aftonen förr Juhle-Dagen, gick Jokul ensam ut, och fick se hwarest Gnipa wandrade. Hon hälsade på honom, han mottog hennes hälsning, och frågade, hwar hon hade warit så länge? Eller hwad Tidning hon hade att berätta? Gnipa swarade: Wida

hef eg sveimat sipan, er eg nu bodin til-
Jola-Veitslu, og villda eg þu færir með mier.
þu skallt þvi rapa, seigir Jokull: Epur-
hvor baud þier? þad giordi Skramur (o),
seigir hun, er Kongr er yfir ollum Obigdum,
og allir Jotnar eru hræddir vid hann. Son a
hann sier, er Grimnir (p) heitir, allgott
Manns-Efni, og verdur i eingan Mata-
Faupur sins Ipstirbatur: Ber hann sva hier
af ungum Monnum, ad Vær Meyarnar al-
lar vilium hann girnast; Og er hann nu
XII Vetra, og þa þækti mier þu vel framm-
ganga, Jokull min! ef eg feingi hann.
Gods er þu af mier verd, seigir Jokull,
og mun eg vidleitast. Mal er ad fara, sei-
gir Gnipa. Ekki dvelr mier, kvad Jokull.

(o.) Skramur. Kongeren. Lysten. Flakkende, som forsvin-
der i en Blink, saasom Lyb-Eld (Ignis fatuus).
Usens Spöen, Daaraglas Afgud. (af Skrymsl:)
(p.) Grim. Grima. Grimnir. Grijm.

ändring har jag skaffwat sedan, jag är nu buden till Jul-Gästabud, och willa jag att du följer med mig. Du skall deri råda, swarade **Jokul**: Men hwem har budit dig? Hon sade: Det gjorde **Skramer**, som är Konung öfwer hela Öde-marken, och äro alla Jättar rädda för honom. Ty den äger han, som **Grimner** heter, ett fullkomligen godt Mans-ämne, och han skall uti ingen måtto gifwa sin Fader något efter. Han å detta öfwerträffar han så alla unga Män, att wi Jungfrur allesamman längta efter att få äga honom; Han är nu 12 år, och då skulle jag tycka dig hafwa god framgång, min **Jokul**! om jag finge honom. Mycket godt äst du af mig wärd, swarade **Jokul**, och månde jag bjuda till. Tiden är inne att gifwa sig åstad, sade **Gnipa**. Icke skall jag dröja, swarade **Jokul**.

Fara þau nu Leid sina, og gein=
gur Gnipa undan, enn Jokull iptir,
verdur hun helldur Greidfær og Sporadrieg.
Ganga þau sva in med Firdinum, þar til=
hann þritur, er þa langt af Nott. Þau koma
þa ad miklum Homrum og brottum Biör=
gum, hun vikur þar ad sem einstigid er,
ganga þau þad upp, og koma ad Hellir sto=
rum, þa mællti Gnipa: Hier er nu Hel=
lir Skrams Kongs, hefur hann bodit hin=
gad ollum Jotnum og Flagd-Konum, þeim
er i Obigdum bua, og veit eg ad þeir muni
þier til Heliar fara, ef þeir fa ad sia þier,
og þikiost mier þa illa tiltakast. Er hier nu
Gull eitt, er eg vil gefa þier, og filgir þvi=

De drogo nu sin Wäg fram, **Gnipa** gick framföre, och **Jökul** efterst, han war ganska snabb i sin Gång och tog långa Steg. På sådant sätt följde de Fjärden ut, så långt den räckte, då war och långt lidit på Natten. De kommo sedan till en stor Skogs-Backe och branta Bärg, där wek hon af till en Gång-Stig, hwilken de gingo uppföre, och kommo till ett stort Bärg, hwarwid **Gnipa** sade: Här är nu Konung **Skrams** Boning, han har budit hit alla de Jättar och Jättinnor, som bo uti Ödemarkerna, och wet jag att de slå Dig ihjäl, om de få se Dig, hwilket jag tycker blifwa ett elackt Lönntagande. Här är nu en Guld-Ring, som jag will gifwa Dig, hwarmed följer

ſa Natturu-Stein, ad ef þu dregur Gullit upp a Fingur þier, þa ſier þier eingin, nema þu vilier. Hann þakkar henni Giöfina, og ganga þau ſiþan i Hellirinn.

Sa Jokull þa, ad þar var ſkipad Trollum a baþa Bekki, og heilsudu alliz Gnipa. Bad Skramur Kongr hana ad ganga um Beina þeirra. Enn hun kvad ſva vera ſkylldi. Let hun þa bera in Ol þad er afeingiast var, enn þeir ſlokudu ſtorum, og drukku all-afeingilega. Urdu þeir nu ſkiott drukknir, og voru þa Illyrdi nog og Orasir, kom þa i margur Knefa-Pustur og Har-Riskingar.

Er Jokull ſier þetta, bregdur

den Egenskap, att, om Du sätter Ringen på ditt Finger, då ser Dig ingen, därest Du icke sjelf will. Han tackade Henne för Gåfwan, och gingo de sedan in i Berget.

Jokul såg då, att Trollen woro indelte på båda Bänkarne, och att alla helsade på **Gnipa**. Konung **Skramer** updrog Henne att gå omkring med Wälfägnaden. Hon lofwade att så skje skulle. Hon lät sedan bära in det alrastarkaste Öl, hwaraf de skänkade stora Klunkar, och drucko med största Ifwer. På sådant sätt blefwo de snart druckne, hwaraf upwäkte mycket Stoj och Wäsende, med många Kindpustar och Hår-Luggningar.

När **Jokul** detta förnam, blottade

hann Sverdinu, og hleypur inn i þraungina, og drepur hvorn um þveran annan: Er nu ekki Traust um, ad ekki kendi hvor oþrum þessi Undur og Fadæmi; þvi eingin sa **Jökull**.

Er nu Gang mikid i Hellinum: Rotar og slær hvor annar til Dauds, þar til allir eru fallnir Menn og Konur, nema **Skramur** og **Grimnir** Son hans.

Jökull gek þa innar ad **Skrami**, og lagdi Sverdinu i gegnum hann, dettur hann þa daudur nidur a fram a Golfid, og vard þa Dinkur mikill.

Grimnir undrast nu, og veit ekki hvorium Undrum gegna muni, þad Faudur

han swärdet, sprang in i Trängslen, och dräpte de ena twärt öfwer den andra: Nu fanns ingen säker Tillflykt, och ej war någon som kunde beskrifwa detta sällsynta Underwärk; Ty ingen såg Jokul.

Nu blef mycken Rörelse i Bärget: De stångde och slogo hwarannan till Döds, till dess alla, både Män och Qwinnor, woro fallne, utom Skramer och hans Son Grimner.

Jokul gick då fram till Skramer och stack swärdet igenom honom, hwaraf han föll död ned framstupa på Golfwet, som förorsakade ett stort Dån.

Grimner förundrade sig, utan att weta igenom hwad obegripelig Händelse hans

hans er veginn, enn hann sier eingan Mann:
Stokkur nu fimlega upp, og lætur nu sopa
Greipur um allan Hellirin, ad þessu þikir
Iokli all-mikid Gaman, tekur nu af sier
Gullit, og vill ekki leinast leingur.

Þetta sier Grimnir og rædur a
hann, takast þeir þa Fang-Brogdum, og
glima all-sterklega, og hlitur þa flest upp
ad ganga er firi þeim vard: Verdur þad þa-
um sijdir, ad Grimnir fellur.

Þetta sier Gnipa, skellir þa-
upp yfir sier og hlær, og mællti: Nu giordi
Giafu-Munin sem betur var, og mundu nu
Iokull min, hvoriu þu hefur lofat mier.
Iokull mællti: Svo skal vera, og eru nu

Fader blifwit dräpen, emedan han såg ingen Människja: Han uprester sig hastaliga, och kramlade med utspände fingrar omkring hela Bärg-Kulan, hwilket ganska mycket roade **Jokul**, som nu tog af sig Ringen, och wille icke längre wara dold.

Detta såg **Grimner** och enfölle honom, de fattade hwarannan om Lifwet och brottades på det kraftigaste, hwarwid allting som dem förekom tycktes blifwa lossrifwit: Omsider hände det, att **Grimner** föll.

Då **Gnipa** detta såg, gjorde hon ett Anskri och log, sägande: Nu gjorde den Lyckosame det som bättre war, och kom nu ihog min **Jokul**! hwad Du mig hafwer lofwat. **Jokul** swarade: Det skall så skje, och äro nu

Tveir Kostir firi Hondum, Grimnir! Sa Annar, ad þu eigir Gnipu Vin-Konu mina, og skallþu Kongur verda yfir Obigdum sva sem Faudur þinn, og vil eg gefaþier allan Aud iptir hann: Enn ad odrum Kosti, mun eg þier drepa. Grimnir mællti: þvi skal eg fliotara kiosa, sem Kostir eru ojafnari, og kis eg ad eiga Gnipu Vin-Konu þina. Let Jokull hann pa uppstanda.

Ganga þau nu innar iptir Hellinum, og var þar fagurt um ad litast. þar var i nog Gull, Silfur, Klædi og aprir Dyr-Gripir.

Jokli verdur nu reikad i ein Af-Hellir,

Twänne Wilkor för handen, Grimner!
Det ena, att Du gifter Dig med min Frän Gni-
pa, och skall Du då warda Konung öfwer Öde-
markerne såsom Din Fader, hwarjemte jag
will gifwa Dig alla Rikedomar efter honom:
Men i annat fall mände jag dräpa Dig.
Grimner swarade: Snart skall jag göra
mitt Wal, särdeles som Wilkoren äro olika,
och wäljer jag att äga Din Frän Gnipa.
Jokul lät honom sedan stiga upp.

Sedan gingo de öfwer allt i Ber-
get, och war där wackert att åskåda. Där
befannes wara stor Myckenhet af Guld, Silfwer,
Kläder och andra Kostbarheter.

Jokul kom nu att gå i en afsides

og sier þar hvar Tveir Menn sitia litt hald-
nir, það er Karlmaður og Kona, þau satu
a einum Stoli, og voru streingd nidur med
sterkum Jarn-Hlekkium. Þau eru báþi
fögur og mögur ad Aliti. **Jokull**-
spyr Mönnum þessum ad Heiti? Enn-
hann kvadst **Hvitserkur** (q) heita,
Syni **Soldans** (r) Kongs af **Serklandi** (s),
enn Systir min heitir **Marsibilla** (t),
hilladi okkur hingad **Skramur** Jo-
tun, og ætladi hann **Grimnir** Syni-
sinum Systur mina, hofum Vid hier ve-
rid i Fim Vetur: Em eg nu Fimtan Ve-
tra, enn hun Atian, og hefur þvi valldit
Marsibilla, ad eg hefi sva leingi lifad;
þvi hun sagdi þeim Fedgum, ad **Nornir** (u)

(q.) Hvitserk. Hvidt polerædt Harnisk eller Pantser.
(r.) Soldan. [illegible] ved [illegible] som Volen.
(s.) Serkland. De Pantser-klædtes (bevæpnedes) Land. Africa.

Bärg-Kula, hwarest han såg Twänne Personer sittjande i ganska uselt Tillstånd, de woro Man och Qwinna, som suto på ett Bräde, bundne undan till med starka Järn-Kjättrar. Bägge funnos wackra till Utseende och af stark Kropps Byggnad. Jokul frågade dem hwad de hette. Mannen sade sig heta Hwitserk, Konung Soldans af Serkland, men min Syster, (sade han,) heter Marsibilla, Jätten Skramer lockade oss hit, och ämnade han min Syster åt sin Son Grimner, här hafwom Wi warit i trenne År: Jag är nu Sexton men hon Adertonår gammal, och hafwer Marsibilla warit orsak därtill, att jag fått lefwa så länge; Ty hon har sagt för Fadern och Sonen, att Ödets

(t.) Marsibilla - Wattu-Nymph. det samma som Margygr eller Hafs-Frü. Sirén. (u.) Norrska Gudinnor, som wetta allt ting förut. Ödets Jungfrur. (Parcæ.) Nornir.

hefdu þvi spad henni, ad þegar i Stad mundi hun deya, ef eg væri i Hel slegin, og þar firi hafa þeir mer ekki af Lifi tekit; Enn ef **Skramur** vissi nu, ad þu værir hier komin, mundi hann lata þier drepa og hafa i Spad, þvi sva hefur hann fleirum giort.

Jökull svarar: Ekki þurfum Vid slikt ad ottast, þvi hann er nu daudur, og allt hans Hiuski, nema **Grimnir**, þvi eg gaf honum Lif. Slikt eru god Tidindi, seigir **Hvitserkur**: Og munþu nu vilja gefa mier Lif og Sistur minni? Svo skal vera, seigir **Jökull**. Eptir þad leysti hann þau, og gaf þeim Vin ad drekka, og voru þau þar þriar Nætur.

Jungfrur hade spådt henne, att hon skulle snart dö om jag blefwe ihjälslagen, och för den Spådomens skull hafwa de icke tagit Lifwet af mig; Men om Skramer nu wiste att du woro här, månde han låta begabba och dräpa Dig; Ty så hafwer han gjort åt flere.

Jokul swarade: Ej hafwom wi Orsak att fruckta för sådant, ty han är nu död jemte hela hans Slägt, undantagande Grimner, som jag gifwit Lif. Detta är en god Tidende, sade Hwitserk: Och månde du nu äfwen wilja gifwa mig och min Syster Lif? Det skall så skje, swarade Jokul. Därefter löste han dem, gaf dem Win att dricka, och woro de där i tre Nätter (dygn).

IV. Kap:

Hinn Fiorda Dag biost Iökull til Heimferdar, og gafu þau honum godar Giafir Grimnir og Gnipa, þar med Tafl vænt og Kongs-Skruda med Gudvef, Sverd var hinn þridi Gripr, er Iökull bar alla Æfi siþan, og kalladi þad Grimnis-Naut (v). Marga aþra fasiena Gripi gafu þau honum.

Badu nu hvorier aþra vel fara, og vard Grimnir þar yfir og Gnipa.

Enn þau geingu Leid sinar Iökull, Hvitserkr og Marsibil allt þar til er þeir komu ad Skala Iökulls, fognudu þa allir Menn hans honum vel og Felogum hans. Leid nu svo af Veturin.

(v.) Naut. Nöt. Nödigt Nyttjadt ting. Egendom. Håfwa.

Fjärde dagen gjorde **Jokul** sig färdig till Hemresan, då **Grimner** och **Gnipa** förärade honom goda Gåfwor, tillika med ett kostligit Taffel-Spel, samt konglig Skrud af Gyllenduk, Swärd war den tredje Unnoden, hwilket **Jokul** sedan bar i all sin Lifstid, och kallade det **Grimnis-Nöt**. Utom dess skänkte de honom många andra sällsynta Dyrbarheter.

Ändan bödo de hwarannan Farwäl, men **Grimner** och **Gnipa** blefwo qwar.

Jokul, Hwitserk och **Marsibil** gingo sin Wäg fram, till dess de kommo till **Jokuls** Stuga, hwarest alla hans Män undfägnade honom och dess Följeslagare. Således skred Wintren förbi.

V. Kapitule.

Enn Sumar-Dag hinn-fyrsta komu þau Grimnir og Gnipa til Skalans, ad hitta Jokull, og heilsudu þa vel hvorier oprum. Bad Grimnir Jokull, ad hann geingi med honum til-Sioar, og sva giordi hann. Enn er þeir koma þar, sa Jokull þar fliota Skip eitt med Ra og Reida. Þa mællti Grimnir: Hier er nu ein Batur, Jokull min! er eg og Gnipa, Vin-Kona þinn; viliumgiefa þier, hofum Vid barid hann saman i Vetur. Jokull þakkadi þeim vel, og

5. Capitlet

Så nu af de första Sommar-dagar komma **Grimner** och **Gnipa** till Stugan, att hälsa på **Jokul**, då de med Wänskap bemötte hwarandra. **Grimner** bad **Jokul**, att han wille följa med honom till Sjön, hwilket han och gjorde. När de woro dit komne, blef **Jokul** där warse ett Skepp flytande med Rå-Stänger och all Redskap. Då sade **Grimner**: Här är nu en Båt, min **Jokul**! som jag och din Wän **Gnipa** wiljom gifwa Dig, och den Wi nu i Winter hafwom sammanfogat. **Jokul** tackade dem med Höflighet,

mællti: Hier a moti vil eg giefa Ykkur Gnipu allt þad Gots, er var i Hellur Faudur hennar. þau þokkudu honum-bædi, og badu hann kalla ser, ef hann þirfti Litils med, skal okkur ekki hægt umm vera, ef Vid forum ej: Munum Vær hier nu skiliast ad Siin, enn ekki Vinattu. Geingu þau sidan Heim; Enn Jokull bad Menn sina hrada sier.

Þeir stigu nu a Skip, og letu i Haf. Jokull mællti: Hvad skulum Vær nu hallda? Hvitserkur svarar: Ef eg rædi, skylldum Vær hallda til Serklands. Jokull bad hann rada og seigia firi Leid. Hann kvadst sva giora skylldi.

frågade: Däremot will jag gifwa Dig och Gnipa allt det Godt, som war i hennes Fa=ders Bärg-Kula. De tackade honom bägge, och begärade att han wille ropa på dem, om han behöfde någon hjälp, och skall det wara ohöfligt af Oss, om Wi Oss då icke infinna: Månde Wi nu här skiljas wid Wårt Åskådande, men icke från Wår Wänskap. De gingo se=dan hem, men Jokul bad sina Män laga sig tillreds.

Därefter stego de om Bord, och gofwo sig till Sjös. Jokul frågade: Hwart skolom Wi nu hålla? Hwitserk swarade: Om jag rådde, skulle Wi ställa Kosan till Serkland. Jokul bad honom råda, och utwisa Far-Le=den. Han sade, sig så skola göra.

Gaf þeim siþan Bir, og komu-
vid Serkland i þa Hofn er þeir villdu
kiosa, fyri Borg Soldans Kongs.
Let Kongur þegar ganga til Skipa, og
er hann vissi hvorier komnir voru, for
hann sialfur ofan til Stranda. Geingu-
þau Hvitserkur og Marsibil-
Dottir hans þa a moti honum: Vard þar
mikill Fagnadar Fundur. Kongur baud
Iokli heim med sier til Veitslu med alla
Menn sina. Þad þadi hann, geingu siþan
heim til Hallar.

Settist Kongr i Hasæti, og a-
apra Hond honum Iokull, enn a apra
Hvitserkr Son hans. Var Iokli-

Sedan fingo de god Wind, och kommo till Serkland i den Hamn som de sjelfwe åstundade wid Konung Soldans Hufwudstad. Konungen skickade strax Bud till Skeppen, och när han fick weta hwilka som kommne woro, begaf han sig sjelf ned till Stranden. Hwitserk och hans Dotter Marsibil gingo emot honom: och yppades där en stor Glädje af detta Mötet. Konungen böd Jokul, jemte alla hans Män, hem med sig till Gästabud. Sådant tillbud tog han emot, och gingo sedan till Konunga-Borgen.

Konungen satte sig i Högsätet, samt på ena Sidan om honom Jokul, och på den andra hans Son Hwitserk. Där blef

þar allra Virdinga leitad.

Spyr Kongur Hvitserk, hvad fram hefdi farid um hans Elfi? Hann segir honum allt hid greinilegasta, og hvorsu Iokull hefdi honum Lid veitat, og hvor Elfreks-Maþur hann var. Kongur let vel yfir þvi, og kvad hann vara Elfbragd annara Manna.

Var nu mikill Gledi og Glaumur i Hollini: Var þar drukid Priment og Klarent, þar med kvádit og baso=nat á margahanda Hliodfæri.

Enn annan Dag Veitslunnar hefur Iokull upp Ord sinn, og bidur

Jokul all Wördning bewisad.

Konungen frågade Hwitserk, hwad honom under den framfarna tiden hade wederfarits? Han berättade då alltsammans på det nogaste, samt huru Jokul hade honom hulpit, och hwilken förträfflig man han war. Detta behagade Konungen, som förklarade honom wara förmer än andra Män.

Nu war mycken glädje och lustigt Snack i Slottet: Där dracks Priment och Klarent(+), tillika söngs och spelades på mångahanda wälljudande Instrumenter.

På andra Gästabuds-dagen tog Jokul till Orda, och begärde att få

(+) <u>Priment</u> och <u>Klarent</u> woro de dyrbaraste, klaraste och wälsmakeligaste Winer.

sier til handa Marsibillar Kongs Dottur. Kongur tok þvi vel, og kvað það maklegast, að nioti hennar.

Var þetta að Rapi giort, og Brudkaupit sett, og Meyjan inleid i Hollini med sva mikilli Gledi, sem Verolldin kunni ad veita, med Saung og Psalterium, Organ trodinn, Bumbur bardar, og Allskonar Hliodfæri voru þar ansad, er Menn kunnu i þvi Londi til ad fa, er voru Horpur, Gigur og Symfon.

Var nu aukin Veitslun að niu, og gaf Kongur Dottur sinni halft Serkland.

Stod Veitslu þessi halfan Manud.

gifte sig med Konungens Dotter Marsibil. Konungen lät sig detta wäl behaga, sägande, det wara billigt att han finge henne.

Sålunda blef detta beslutadt, Bröllopet tillredt, och Jungfrun införd i Dalen med så mycken Lust och Glädje, som någonsin kan i Wärlden kunnat uptänkas med Sång och Psalterium (1.): Orgor (2) Puke-slag, och allahanda Musicaliske-Instrumenter, som folket där i Landet kunde åstadkomma, nyttjades där, jämte Harpor, Gigor och Symphonie (3).

Nu ökades Högtidligheten å nyo, då Konungen skänkte sin Dotter halfwa Serkland.

Detta Gästabud påstod i en half Månad.

(1.) Psalterium. Ett slags Stränga-Spel.
(2.) Organ trodin, ger tillkänna, att detta Instrument gått med Pustar och Trumpwärk.
(3) Symfon. Har på en gång låtit höras accorder af flera sammanstämmande Ljud.

Enn ad henni lidinni, leiddi Kongur og **Jokull** hvorn Mann ut med sæmilegum Giofum. Ad þessari Veitslu, gaf **Jokull Hvitserk** Taftid og Kongs-Skrudan, er **Grimnir** hafdi gefit honum, voru þad agiætir Gripir.

Sorust þeir nu i Fostbrædra-Laug, og logdust i Hernad: Leitudu-sier fra Fiar og Frægdar, drapu Berserki (w) og Illþydi, enn Kaupmonnum gafu þeir Grid, helldu fra heim ad Hausti. Giordu þeir fra Seks Sumur i samt: Enn er þeim leiddist i Hernadi ad vera, settust þeir ad Londum.

Þa andadist **Soldan** Kongur

(w) Berserk. Utan Harnesk och Vapen. Sådana woro Jättar och wasnilla Kämpar, begåfwade, framför andre, med owanliga Krafter och bistert Mod, så att de, endast sig därpå förlitande, rusade till Strids obewäpnade.

När den tiden war till ända, begåfwade Konun=
gen och **Jokul** hwarjom och enom med hedr=
liga gåfwor. Wid detta högtidliga tillfälle, gaf
Jokul åt **Hwitserk** Taffel-Opsats och
den Konunga-Skrud, som **Grimner** honom hade
gifwit, hwilka woro kostbara klenodier.

**Sedan swuro de hwarannan
Fosterbrödralag,** och begåfwo sig i Härnad: På
sådant sätt förwärfwade de sig Rikedom och berö=
mligit Namn, Rasvilla Kämpar (Jättar) och Häl=
mar dräpo de, men Köpmän gåfwo de frid, och reste
sedan hem när Hösten inföll. På det sättet förhöllo de
sig i den samfäldta Sommar: När de omsider ledsnade
wid att wistas i Härnad, blefwo de stilla i Landet.

Konung Soldan, Hwitserks

Faudur Hvitserks, var hann þa til-
Kongs tekinn yfir allt Serkland, og
fiek ſier til Drottningar Dottir Kongsins
af Blalandi (x), gaf hann pad Riki-
Iokli Fost-Brodr ſinum i Valld, og þar
med Kongs-Nafn.

Stiornadi Iokull Riki ſinu-
til Dauda Dags. Atti hann morg Born-
med Drottningu ſinni Marsibil: Toku
þau Kongdom og Riki iptir hann.

Og likur ſva þessum Þatti
af IOKLI BUA SYNI.

(x) Blaland. Æthiopia. Kalladt Blåland, af Inwånarnes mörka färg.

Fader, blef då död, hwarefter han (Hwitserk) blef antagen till Konung öfwer hela Serkland, och fick sig till Drottning Konungens af Blåland dotter, hwilket Rike han öfwerwändt warderade i sin Fosterbroders Jokuls Wäld, tillika med Konunga-Namn.

Jokul styrde sitt Rike så länge han lefde. Med sin Drottning Marsibil ägde han många Barn, hwilka mottogo Riket och Konunga-Wäldet efter honom.

Och lyktas sålunda
Deße JOKULS BUES SONS Dater.

Ordstafa-Rad

uppå de, i denna

Saga

förekomne

Främmande Namn och Talesätt,

samt på hwad Sida de finnas förklarade.

	Pag:		Pag:
B.		**E.**	
Bue	16.	Eitill	28.
Blaland	76.	Eyrarbakka	4.
Berserk	74.	**F.**	
D.		Fridur	16.
Dofre	16.		

G.		**N.**	
Geit	16.	Naut	62.
Gnipa	16.	Nornir	59.
Grim. Grima. Grimnir.	46.	**O.**	
H.		Organ trodin	73.
Hvitserk	58.	**P.**	
I.		Priment	71.
Jokul	4.	Psalterium	73.
K.		**S.**	
Klarent	71.	Samur	28.
M.		Serkland	58.
Marsibilla	59.	Skramur	46.
Margygr	59.	Snidill	28.
		Soldan	58.
		Symfon	73.

U.			
Ulf. Olf. Olfr.	4.		

Isl.

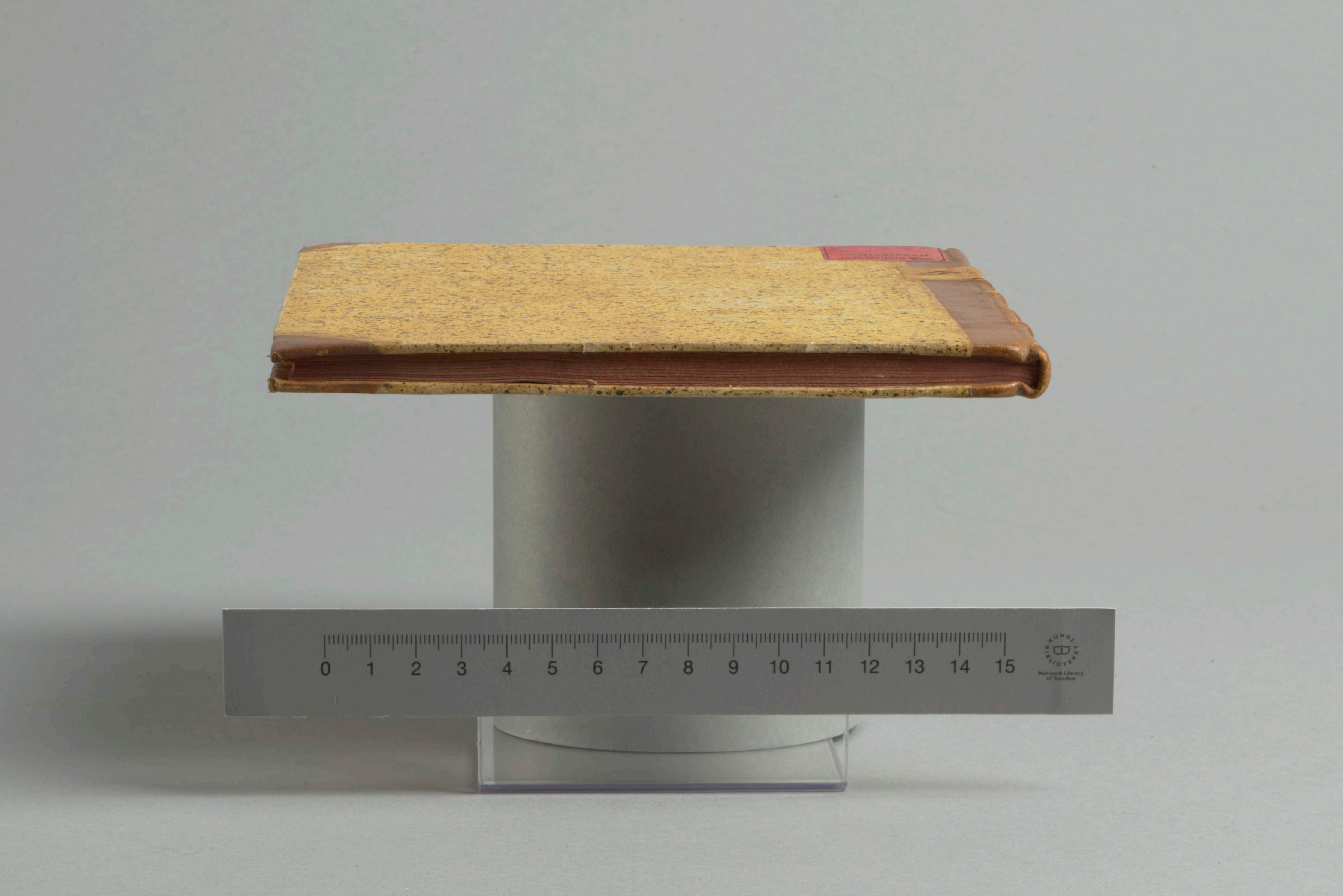
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

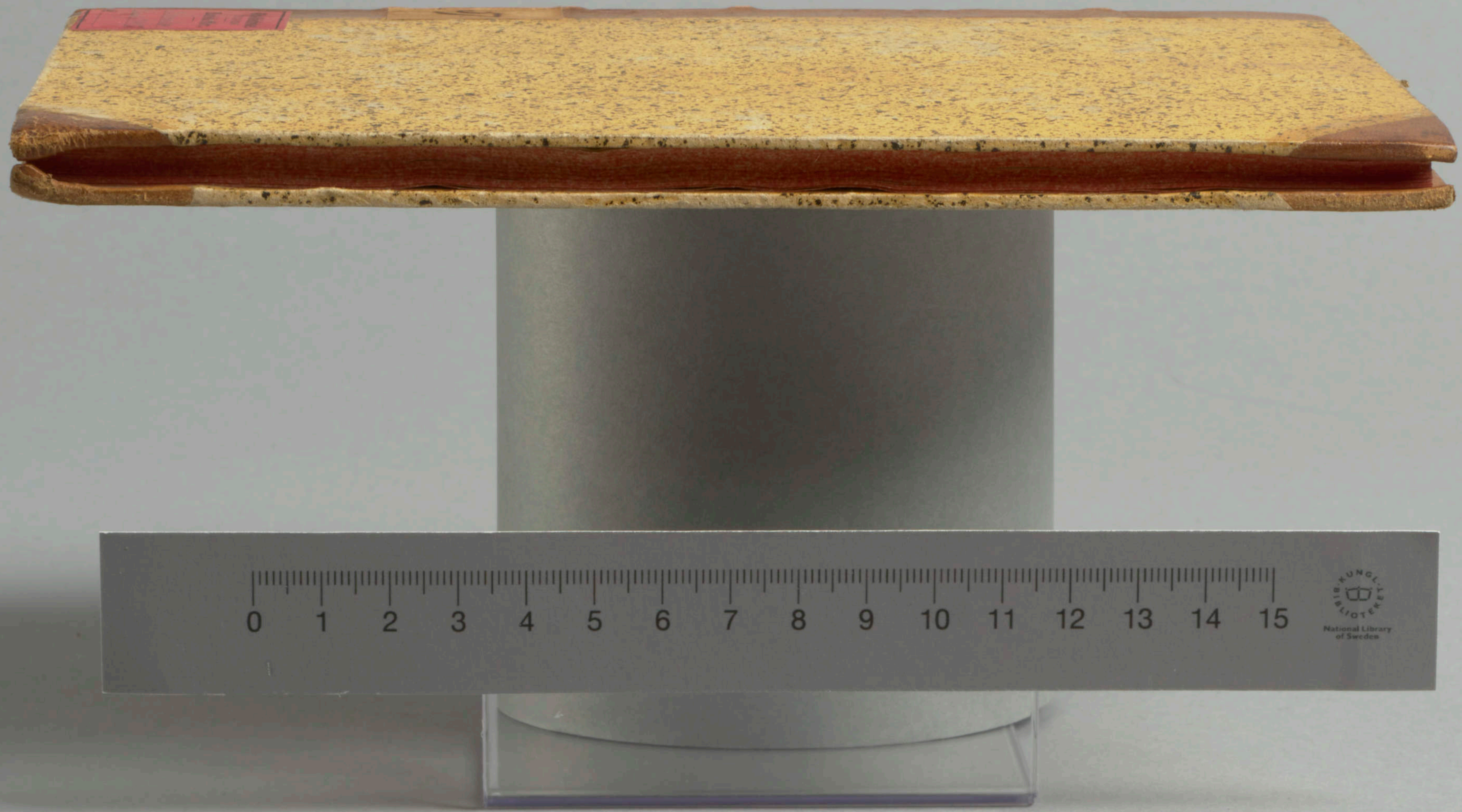
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

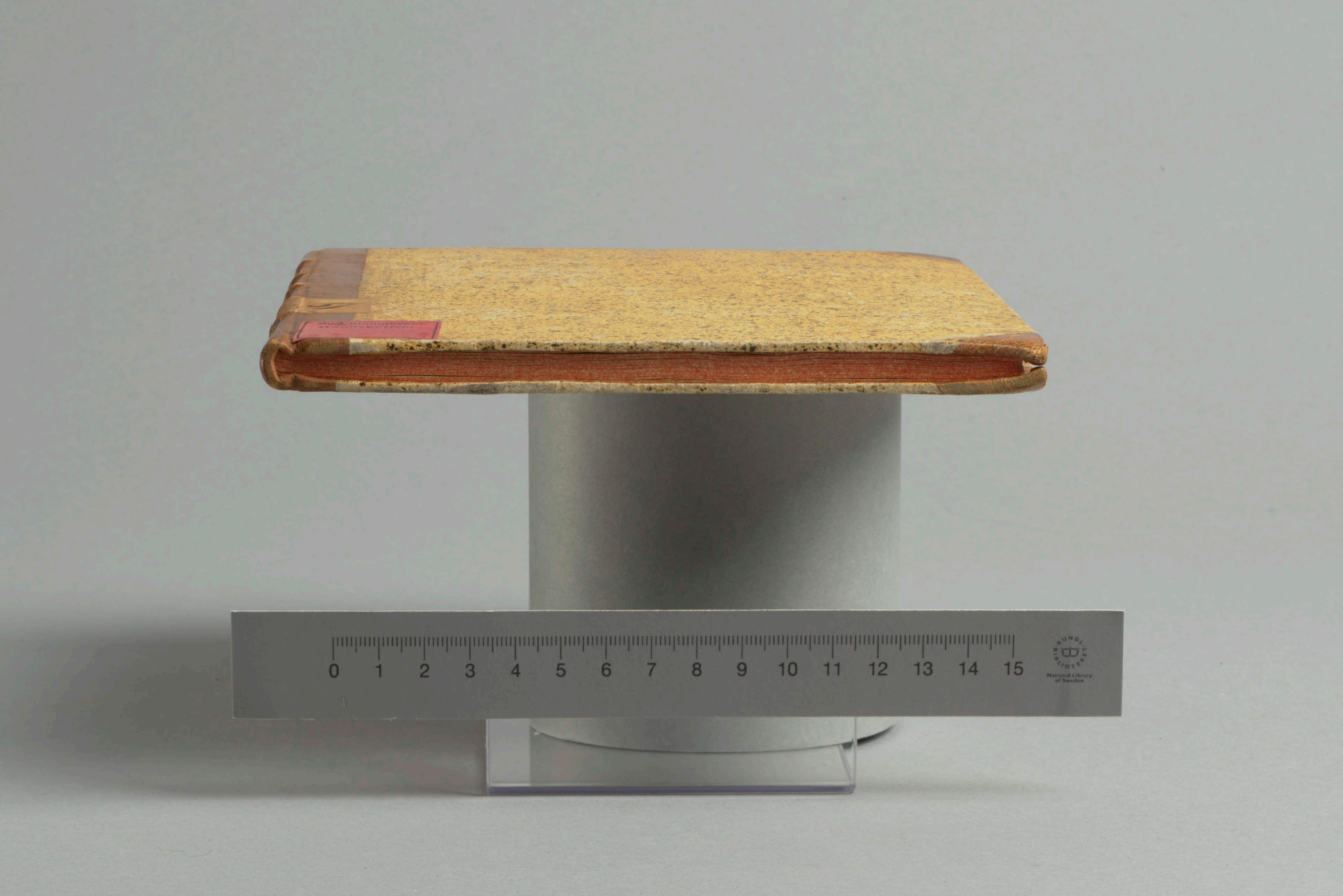
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

JOKULS
SAGA

57.
Riks-Bibliotheket.
STOCKHOLM.
Handskrifter.
Islandica
Papper 4:o N:o 57
№

inches

centimeters

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
L*	38.76	65.15	49.61	43.54	55.52	70.42	63.13	40.08	51.75	95.34	92.09	86.92	82.37	72.17	62.32
a*	13.81	19.21	-4.20	-12.89	8.78	-32.39	35.43	10.25	47.36	-0.90	-0.92	-1.12	-1.12	-1.05	-1.10
b*	14.69	17.92	-21.33	22.66	-24.31	-0.48	57.84	-44.77	16.93	1.90	1.46	0.97	0.56	-0.04	-0.01
Density →										0.05	0.09	0.16	0.22	0.36	0.52

D50 Illuminant, 2 degree observer

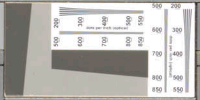

Don Williams

	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	
	49.61	38.89	28.60	17.97	9.50	4.33	30.32	72.50	72.10	29.51	55.60	43.48	82.02	52.85	50.86	L*
	-1.29	-0.23	-1.09	0.04	0.45	0.32	22.13	-22.92	19.51	13.42	-38.46	50.74	3.28	49.90	-27.78	a*
	-0.10	-0.48	0.07	0.09	0.25	-0.47	-19.02	56.08	67.85	-47.69	32.19	29.13	78.75	-12.86	-27.68	b*
Density	0.75	0.98	1.24	1.64	1.96	2.38										

All values are batch averages

M000895